

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Påskdagen

”Kristus är uppstånden”

2 Mos 15:1-11

1 kor 15:12-21

Mark 16:1-14

Ps: 146, 148, 153, 151

De olika evangelierna skildrar Jesu uppståndelse på lite olika sätt. Var och en har skrivit som den minns det den där märkliga dagen då hoppet tändes efter att varit helt släckt. Därför är berättelserna vinklade lite olika, alla har inte med allt. Var och en har tagit med det som den tyckte varit viktigast.

Och detta är ju ett starkt tecken på att författarna var verkliga vittnen. Att vittnen lägger märke till olika saker och beskriva ett händelseförlopp med olika vinklingar är väl belagt inom vittnespsykologin. Det är alltså ett starkt argument för att berättelserna inte är fabricerade. Hade de talat sig samman så hade dessa skillnader i detaljer inte funnits.

I år läser vi vad Markus har att berätta, Markus som var Petrus följeslagare och skrev ner hans vittnesmål. I just Markus så får Petrus en särskild hälsning av änglarna vid den tomma graven: ”Gå och säg till *Petrus* och de andra lärjungarna”. Petrus som ju var den som hade kommit med de största försäkringarna, att om så alla andra skulle överge Jesus så skulle i alla fall inte han göra det. Och så var det just Petrus som gick längst i sitt övergivande, han som svor och bedyrade att han inte hade haft något med den mannen att göra. Men Petrus är alltså också den som får en särskild hälsning från Jesus genom änglarna, han som behövde det bäst i det förtvivalade tillstånd som han befann sig i.

Vad är det annars som kännetecknar ju Markus version? Ja, läser man noga så är det gott om ord som förskräckelse, rädsla, tvivel och otro. Kvinnorna blev *förskräckta* när de fick se änglarna, och de sprang därifrån *darrande* utan att först säga något till någon. Och när de väl berättade för lärjungarna så blev de *inte trodda*.

Inte ens när de två andra lärjungarna som var på väg till Emmaus berättade att de sett Jesus så ökade tron hos de tolv. Och när Jesus väl visade sig även för dem så hade han anledning att förebrå dem för deras tvivel, då de inte hade trott på dem som sett honom uppstånden.

Det var verkligen inte bara Tomas som hade tvivlat, det gällde allihop. När kvinnorna rusade in till dem och berättade den fantastiska nyheten: ”Han är uppstånden” var det inte precis så att lärjungarna svarade i kör: ”Ja, han är sannerligen uppstånden.”

Det tog ett tag innan uppståndelsens faktum hade sjunkit in. Det kändes kanske som om det var för bra för att vara sant. De anade vad som hade hänt men vågade inte riktigt ta det till sig. Har man blivit besviken en gång och fått se alla sina förhoppningar grusas, då tar det ett tag innan man vågar börja hoppas igen.

Och även idag är det väl så att många inte kan tro på uppståndelsen, tro att det verkligen har hänt. Vi kan tänka at det är ju skillnad idag jämfört med då. Det måste ju ha varit lättare då, när de kunde träffa Jesus live, känna på honom och vara med honom. Vi har ingen kroppslig Jesus som kan övertyga oss om att han uppstått.

Men Jesus förebrådde alltså lärjungarna för att de inte trott, inte litat på dem som sett honom levande. Kvinnorna vid graven och de andra två hade ju vittnat: de hade sett honom och berättat detta för dem. Jesus menar alltså att deras vittnesmål borde ha varit tillräckligt för lärjungarna. För varför skulle de ha ljugit? Varför skulle de ha hittat på något sådant?

Och samma vittnesmål som lärjungarna fick, har också vi om än i nedskrivnen form. Vi har evangelierna, det är tillräckligt för oss.

Det som alla evangelierna berättar om är att uppståndelsen från det döda blev den stora överraskningen, det som ingen räknat med, allra minst lärjungarna själva. En religion som människan själv hittat på skulle inte rymma någon uppståndelse, det kan vi vara säkra på. Uppståndelsen är ett Guds ingripande som vi människor inte skulle tänkt ut eller önskat fram.

Så låt oss inte tvivla, vi kan lita på döden är besegrad, en gång för alla. Döden, fienden till livet, som slapp in i skapelsen har nu i grunden blivit slagen.

Men, kanske vi tänker, ändå fortsätter vi ju att dö, vare sig vi är troende eller inte, ingen lever för evigt.

Men döden är i bibliska termer något mer än bara den fysiska verkligheten att hjärtat upphör att slå hos en människokropp. Döden är istället ett andligt tillstånd, ett område, en sfär som trängt in i världen.

Men det är på samma sätt med livet, det är mer än bara att se till att kroppen får de proteiner och kolhydrater som behövs för att livsfunktionerna ska hållas igång. Att *överleva* är inte samma sak som att leva.

Livet och döden bildar två motpoler omgivna av var sin sfär som vi kan vandra mellan redan här och nu. Livet har man om man befinner sig i Guds närhet. Det eviga livet börjar redan här och nu. Tar man steget från döden till livets, då är man fri från döden även om man skulle ligga i graven.

För uppståndelseberättelsen på påskdagen är inte bara en fantastisk berättelse om en hjälte som gjorde en enastående bragd. Uppståndelsen handlar inte bara om Jesus utan också om oss. Döden kom in i skapelsen genom en människa, som Paulus skriver i dagens epistel, och nu kommer uppståndelsen in genom en annan människa, människan Jesus Kristus.

Liksom döden drabbade alla efter Adam kommer också uppståndelsen att drabba alla efter Jesus. Han var bara den förste av många.

Uppståndelsen är mer än en händelse på tidslinjen, låt vara den viktigaste händelsen i världshistorien. Man kan hellre tänka sig uppståndelsen i centrum av en oändlig mängd koncentriska cirklar av världshändelser där uppståndelsens faktum sprider sig utåt genom tid och rum och tränger undan dödens realitet. Fortfarande väntar vi på livets fullständiga seger även om vi fått se hur döden fått ett avgörande slag.

Det är i denna realitet du får leva i, ta steget in i livets verklighet genom tron på Jesus Kristus som den uppståndne, som den som har besegrat döden.